

Temná noc a Ježíš s Nikodémem

Na začátku Janova evangelia, mezi svatbou v Káně a rozmluvou se samařskou ženou, je epizoda Ježíšova hovoru s Nikodémem. Jan ji uvádí slovy: „Mezi farizeji byl člověk jménem Nikodém, člen židovské velerady. Ten přišel k Ježíšovi v noci a řekl mu: ‚Mistře, víme, že jsi učitel, který přišel od Boha.‘“ (Jan 3,1-2)

Zmínka, že setkání se odehrává po západu slunce, sleduje dvojí význam. První záporný: Nikodém se bojí přihlásit k Ježíšovi veřejně. Druhý naopak kladný: je navozena atmosféra

přátelského rozhovoru mezi dvěma muži, kteří hledají porozumění.

Když španělský básník a světec Jan od Kříže skládal v 16. století báseň „Temná noc duše“, psal na základě vlastní bolestné zkušenosti. Přesto je tato slavná báseň úžasnou milostnou poezií i svědectvím víry, že je možné

sjednocení člověka s Bohem. Noc, temnota mezi večerním a ranním soumrakem, zabírá skoro polovinu našeho života. Většinu noci nevnímáme, protože spánek je doprovázen ztrátou vědomí. Děti často nechťejí jít spát, protože to znamená odložit, co je baví. Spánek přináší samotu a podobá se

smrti. Člověk přestává myslet,

užívat života a dokonce ztrácí vědomí.

Noc ale začíná večerem. A večer i noc mají své příjemné stránky.

Práci střídá odpočinek, únavu pokrm a posezení

u stolu. Přichází čas k setkání a rozhovoru, četbě i modlitbě, tanci a milování.

Připomeňme si v tomto čase těžké zkoušky, že temnota má i svou dobrou stránku. A především, že v ní svítí světlo naděje a lásky, které temnota nepohltila a které vždycky bude s námi.

+ P. Petr Šleich

To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila. J 1,5

Spolu s Pánem Ježíšem to zvládneme

K atmosféře adventu a Vánoc mimo jiné patří, že děláme, prožíváme a slavíme mnoho věcí stejně, rok co rok, tak jak už to dělali naši rodiče a prarodiče. Jak ale všichni tušíme, letos to díky koronavirové infekci bude obtížnější. Slavení veřejných mší svatých v kostelech se v době, kdy píšu tyto řádky, teprve rozbíhá, určitě nebude adventní duchovní obnova, den pro děti, koncerty, návštěva svatého Mikuláše, a možná ani milovaná Rybova vánoční mše. Nesmutněme ale kvůli tomu příliš. Vždyť jaké asi musely být Vánoce v době války či v šedesátém osmém? Někteří si to pamatujete. Ať budou omezení v závěru tohoto roku jaká-

koliv, věřím, jak říká pořád dokola hlasatel v Metru, „spolu to zvládneme“, nebo přesněji, „spolu s Pánem Ježíšem to zvládneme“... tak jako jsme zvládli v minulosti jiné věci.

Milí farníci, končí vskutku náročný rok. Přesto nebo právě proto je za co děkovat. Děkuji našemu Pánu, Jeho matce a patronce našeho chrámu a farnosti Panně Marii, a také vám. Za modlitby, pomoc v organizaci chodu farnosti a pořádání různých aktivit i finanční podporu farnosti. Veliké díky! Těším se na další spolupráci a vyprošuji vám i všem vašim blízkým požehnaný rok 2021.

V modlitbách **P. Jiří Korda**

Betlémy si omezit nedáme, ještě jeden přidáme

Listopadové zasedání pastorační rady proběhlo „distančně“ na začátku měsíce. Dohodli jsme se, že i když se letos nedá počítat s větším zájmem škol o adventní program „Proč křesťané slaví Vánoce“, přesto jej školám nabídneme. Co se týká bohoslužeb, i když je možnost konání a kapacita stále nejasná, budeme se snažit, bude-li to možné, aby byly v rozsahu, v jakém jsme byli v adventu a Vánocích zvyklí. Jen počítejte s tím, že vše bude skromnější.

Určitě se můžete letos těšit také na zdejší betlémy, včetně živých oveček u venkovního betléma. Ty budou u nás bytovat mezi 23. a 29. prosincem. Letos bude i jedna novinka, čtvrtý betlém.

Jedná se o rodinný betlém dr. Ladislava Strnada. Vznikal celých čtyřicet let a u nás bude vystavena část z celkového množství čtyř set figurek.

Dále jsme řešili farní ples. Většina členů si přála, abychom s definitivním rozhodnutím zrušit ho vyčkali, nicméně i s ohledem na organizátory chci rozhodnout počátkem prosince. Současně všichni souhlasili, aby byl rezervován termín na ples v roce 2022, a to 22. leden. Co se ale určitě tuto sezónu nebude konat, je dětský karneval. Místo něho manželé Váňovi připraví interaktivní venkovní program, prosím, rezervujte si sobotu 23. ledna.

P. Jiří Korda

Finanční podpora farnosti novým způsobem

Milí farníci a naši dobrodinci, dovolujeme si vám nabídnout alternativu, jak přispívat na chod farnosti nebo na plánované Centrum Lhotka. Prosím, zvažte založení trvalého příkazu ze svého účtu ve prospěch některého z našich farních účtů (podrobnosti na zadní straně každého Věstníku). Poskytnete tím farnosti trvalý příjem, nebudete muset myslet

při cestě do kostela na hotovost s sebou, a pokud do zprávy pro příjemce uvedete svou adresu, obdržíte vždy v lednu potvrzení o daru. Někteří z vás to tak již děláte. Prosím ty, kteří se tak rozhodnou, aby mi dali na sebe kontakt, paní účetní pak s vámi dohodne variabilní symbol (VS). Moc děkujeme.

P. Jiří Korda

KRÁTCE

- **Rozloučili jsme se** s Mgr. Martinem Hrbkem, s Helenou Pudíkovou, s René Šeflem.

- **Ekonomická rada farnosti** v aktualizovaném složení zahájí svoji službu od 2. 12. 2020 na tři roky. Jejími členy jsou: P. Mgr. MUDr. Jiří Korda, farář, předseda ekonomické rady; PharmDr. Martin Aringer; Dr. theol. Petr Křížek, navržen PRF; Ing. Zuzana Králová; JUDr. Jiří Gorčík a David Maruška, DiS.

- **Pout' k mariánskému sloupu** začneme v sobotu 12. 12. v 7.00 ráno u nás na Lhotce mší svatou s rorátními

zpěvy. Více viz listopadový Věstník str. 2.

- **Programy pro školy v adventu** se v případě uvolnění situace a zájmu ze strany škol uskuteční mezi 14. 12. a 22. 12. Prosíme o modlitbu za děti.

- V době vzniku tohoto čísla vláda ČR žádala o prodloužení nouzového stavu a zavedla systém PES. Prosím, ohledně aktuálních termínů mší svatých a dalšího programu **sledujte nástěnky a farní webové stránky** www.lhoteckafarnost.cz, můžete i volat panu faráři.

STAV ÚČTU K PROJEKTU CENTRUM LHOTKA sledujte na <https://centrumlhotka.cz>. V říjnu 2020 se na všech účtech na stavbu vybralo 68 719 Kč. Všem dárcům děkujeme. Každou první neděli v měsíci je mše sv. v 10 h obětována za podporovatele projektu.

Způsob přijímání eucharistie v době epidemie

V rámci epidemiologických opatření se v církvi opět více rozvinula diskuze o způsobu přijímání Eucharistie. Biskupská rada rozhodla požádat P. Jana Kotase, aby připravil materiál, který může vnést světlo a připomenout některé důležité skutečnosti. Připomínáme, že doporučení našich biskupů přijímat v této době na ruku neznamena zákaz možnosti přijímat do úst.

Úkolem následující krátké stati je poskytnout inspiraci a případný korektiv pro přijímání Eucharistie v tomto čase nouze. Text nechce vyhodnocovat situaci, posuzovat ochranná opatření či vstupovat do obecných diskusí o podávání svatého přijímání.

Mnozí diecézní biskupové, jednotlivě či společně v rámci biskupských konferencí, dali svým věřícím doporučení či přímo vydali rozhodnutí o tom, že v době epidemie Covid-19 má být Eucharistie podávána a přijímána *na ruku* – což je obecně v církvi latinského obřadu jedna z legitimních možností (při zachování stanovených podmínek).

Důvod tohoto kroku biskupů je nadsadě: nákaza se šíří kapénkovou infekcí, nejvíce tedy ze sliznic úst a nosu při dýchání, kašláním a kýchním – a proto podávání do otevřených úst znamená vyšší riziko přenosu infekce rukama podávajícího z jednoho přijímajícího na druhého než podávání na ruku. Podobná opatření známe i z minulosti, například z období morových ran – Eucharistie se tehdy pomocí vhodného nástroje podávala nemocnému z ulice do okna či dveří jeho domu, tedy „na dálku“, aby se zachovala bezpečnější vzdálenost.

Duchovně

Přijímání Eucharistie na ruku má ovšem svoji **ušlechtilou formu**, o které je třeba dbát a která se odvozuje ještě z praxe antické církve. Mnohým

lidem je málo známá. Nejde tu jen o estetiku či technické provedení přijetí Těla Páně, ale především o **vtělený duchovní postoj**, do kterého nás Tradice uvádí. Pozoruhodné svědectví o této starobylé praxi nám přinášejí **antické katecheze pro nově pokřtěné**, konané ve čtvrtém století biskupem sv. Cyrilem Jeruzalémským a Janem.

S mimořádným duchovním i teologickým vhledem pojednal o těchto anticých svědectvích v jednom ze svých postních kázání i **Josef Ratzinger**, ještě jako arcibiskup v Mnichově. Říká:

„Když čteme texty Otců, vidíme, v jaké bázni tehdy přijímali eucharistii. U Cyrila Jeruzalémského ve IV. století najdeme jeden zvlášť krásný text. Líčí ve svých křestních katechezích komunikantům, jak to mají dělat. Mají předstoupit a ze svých rukou vytvořit trůn, pravou položit přes levou, aby ruce byly trůnem pro krále a zároveň znázorňovaly kříž. Jde mu o toto symbolické vyjádření plné krásy a hloubky: člověk svými rukama vytváří kříž, který se stává trůnem, na nějž vstoupí Král. Natažená, otevřená ruka se tak může stát symbolem toho, jak se člověk staví před Hospodina, otevírá mu své ruce, aby se mohly stát nástroji jeho blízkosti, trůnem jeho milosrdenství v tomto světě.

... církve zápasila... o bázeň srdce, která se sklání před tajemstvím Boha, jenž se nechává vložit do našich rukou.

Neměli bychom přitom zapomenout na to, že nečisté jsou nejen naše ruce, ale také náš jazyk a také naše srdce... Největším rizikem a zároveň nejvyšším vyjádřením pro milostiplnou Boží dobrotu je, že se ho smí dotýkat nejen ruka a jazyk, ale také srdce. Že Pán do nás vstupuje a v nás a s námi žije, že se chce zevnitř stát středem našeho života a jeho proměněním.“

Co si z těchto hlubokých textů můžeme vzít pro naši praxi?

1. Vše začíná křtem, uvěřením v Krista a v jeho živou spasitelnou přítomnost, pro niž nás Duch Svätý připravil: **Proto na našem vysloveném vyznavačském Amen záleží.**

2. Naše Bohem stvořená tělesnost, skrze křest naroubovaná na tajemství vtělení má i ve své křehkosti úctyhodný úkol: účastní se na díle Boží milosti a stává se jejím nástrojem – jak na její cestě do našeho srdce, tak na její cestě k našim bližním: **Proto na našem těle při Eucharistii záleží.**

3. Jsme podle Tradice zváni, abychom Eucharistii nejen přijímali, ale abychom ji přijímali s bázni, která podstatně přináší k setkání Boha a jeho stvoření. Ale naše klanění i stání před Otcem musí být jen podle Božího Syna, jeho smrti a zmrtvýchvstání, jinak by bylo buď otrockou ponížeností, anebo rouhavou pýchou: **Proto na našem klanění i stání před Otcovou tváří, s Ježíšem a nikdy bez něj, záleží.**

4. Setkání s Bohem při Eucharistii vrcholí láskyplnou vydaností Boha člověku, ale také láskyplnou vydaností člověka Bohu. Trůnem i oltářem je kříž: **Proto na našich vydávajících se otevřených dlaních složených do podoby Kristova kříže záleží.**

5. Pán přichází, aby v nás žil a proměnil nás v sebe a abychom se stali nástrojem jeho blízkosti v tomto světě. Nakonec se tedy naše otevřené dlaně a otevřená ústa musejí otevřít k pravému chrámu, kde si Pán buduje příbytek: **Proto na našem srdci a na našich bližních záleží.**

Velmi prakticky

- Před svatým přijímáním se nejprve pokloníme přítomnému Kristu. V našich zemích máme dobrý zvyk **poklonit se Pánu** společně při zpěvu Beránku Boží, jinde to lidé dělávají různě individuálně, někdy třeba i trochu chaoticky a nevyzpytatelně.

- Přijímající předstoupí před podávajícího a **zdvihne své ruce do výše prsou, složené** pravou dlaň přes levou **do tvaru kříže**. Dlaně jsou otevřené tak, že ta horní je uctivě a bezpečně připravena jako trůn pro přijetí Krista.

- Podávající ukáže přijímajícímu Tělo Páně a vyznavačsky říká: Tělo Kristovo. Přijímající **hledí na hostii** a stejně **vyznačsky odpovídá: Amen!**

- Potom podávající pokojně **položí hostii do připravené dlaně** přijímajícího. Ten přijme Tělo Páně buď hned před knězem, nebo ustoupí o krok stranou, spodní rukou **hostii vezme z dlaně a hned si ji vloží do úst**. Udělá to tak, aby podávající s jistotou viděl, že hostie byla přijata a není nikam odnášena.

(Při přijímání do úst je rozdíl jen v tom, že přijímající po vyslovení Amen otevře dostatečně ústa s připraveným jazykem tak, aby podávající mohl hostii bezpečně položit právě na jeho jazyk.)

Mgr. Jan Kotas, S.L.L.

rektor kněžského semináře
a vyučující liturgiku na KTF UK

(Nejen) dušičková katecheze pro děti

V listopadovém vydání Věstníku jsme doufali, že nám aktuální situace dovolí s dětmi vzpomenout na naše zemřelé společnou modlitbou na Branickém hřbitově. Situace cestě na hřbitov nepřála, avšak paní učitelky si dokázaly poradit i v této chvíli.

A tak se děti vypravily ke kapličce svatého Petra a Pavla nedaleko našeho farního kostela. Kaplička je v dochozí vzdálenosti od školky a mohlo se u ní uskutečnit alespoň komorní setkání a krátká dušičková katecheze. Děti donesly tújové větvičky, které ve školce vlastnoručně nazdobily, a zapálily svíčky za zemřelé.

Pro děti, které se této aktivity se školkou účastnit nemohly, připravily paní učitelky také program v aplikaci Škola v pyžamu. Stejně jako na jaře, myslí paní učitelky i na děti, které zůstávají doma. Na webové stránky www.skolavpyzamu.cz se děti za pomoci rodičů mohou snadno zaregistrovat do své školkové třídy, a čerpat tak úkoly a inspiraci pro domácí rozvoj dovedností i katecheze k aktuálním duchovním tématům liturgického roku.

Pro období dušičkové s námi paní učitelky sdílely například video-katechezi, kterou připravilo Pastorační středisko biskupství ČB jak pro starší, tak mladší děti. My jsme doma vyzkoušeli také krátkou modlitbičku za zemřelé a omlouvánky.

Děkujeme a těšíme se na nové adventní a vánoční inspirace. Modlíme se také, ať nám Pán požehná pro další společná setkávání.

Za Spolek rodičů Studánka

Marta Sobková a Eva Burianová

Zajímavosti z katalogu vánoční výstavy o mariánském sloupu

Výstava ikonografie a bibliografie Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze byla uspořádána Lidovou akademií v refektáři domu č. 1 v Panské ulici U Piaristů. Probíhala od 8. prosince 1924 do 6. ledna 1925.

Snaha o obnovu mariánského sloupu po jeho zničení byla téměř okamžitá a také sbírky na jeho obnovu. Výjimečným počinem se stala velká výstava, která probíhala ve vánočním čase. V katalogu z této výstavy vybíráme různé zajímavosti a detaily.

(Str. 8) „Posvěcení tohoto díla bylo nutno odložit až do příjezdu císaře do Prahy a stalo se teprve 13. července r. 1652 u přítomnosti císaře Ferdinanda III. a syna jeho Ferdinanda IV. Při této příležitosti učinil císař k této soše štědrou nadací, aby každou sobotu a každý svátek P. Marie jeden z kanovníků svatovítských z chrámu Týnského při zvonění velikým zvonem k soše vedl procesí a před ní s průvodem zpěvu litanií loretánskou konal. O svátcích Početí, Narození a Nanebevzetí P. Marie konaly Mariánské kongregace studentů z koleje Klementinské k soše té slavné průvody. Při průvodech těchto byly okázale nošeny rukavice a přilba jezuita Jiřího Plachého, vůdce studentů a obránce Karlova mostu v roce 1648...

(Str. 10–11) Za císaře Josefa II. byly zapovězeny náboženské průvody po ulicích, tím i veřejná pobožnost sobotní u sochy mariánské přestala. Avšak nábožný lid pražský nedal si brániti ve svém obyčeji. V podvečer scházivali se sem zbožní Pražané po dávném zvyku, vykonávající své modlitby soukromě. ... V letech devadesátých minulého věku (pozn. 19. století) píše Ferdinand

Lehner... „že ani zimní mrazy, ani letní vedra nezdržují lid zbožný od návštěvy...“

... Při obležení Prahy Prušáky r. 1757 byl jeden z andělů mariánského sousoší poškozen...

Roku 1904 opravovala obec opět Mariánský sloup ... téhož roku byla socha Panny Marie posledně pozlacena a zároveň zaměřen sloup, od dlažby náměstí i se sochou P. Marie měří 1583 cm, výška sochy samé jest 210 cm. Mariánský sloup byl vzácné dílo umělecké a ušlechtilá ozdoba celého náměstí... Jan Jiří Bendl zhotovil ještě pro Prahu „vinný sloup“ se sochou sv. Václava, stojící nyní při kostele Křižovníků, a jezdeckou sochu sv. Václava, nyní postavenou na Vyšehradě...

(Str. 13) Mariánský sloup měl ještě jednu ojedinělou zajímavost. V 15. a 17. věku byly sestrojovány zvláštní astronomické hříčky v kostelích. Malým okénkem v klenutí vytvořil se na podlaze kostela sluneční obrázek, který ukazoval na určité dlaždici, nebo obrazci v podlaze právě poledne. Takovéto astronomické hříčky jmenují se gnómony, známé jsou v Římě v kostele S. Maria degli Angeli, ve Florencii, Bologni, Paříži, Miláně i Ženevě; v Praze něco podobného máme ve věži hvězdárny Klementinské. Ale méně známo bylo Pražanům, že sám Mariánský sloup byl ojedinělým gnómonem v Evropě. Za sloupem totiž,

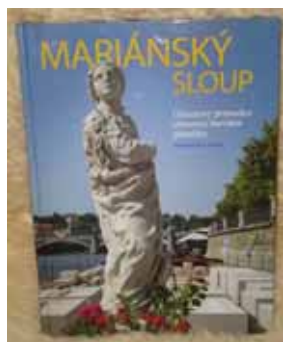
směrem k Dušní ulici, vydlážděn je stezník – polední čára...

(**Str. 15**) ... Druhého dne po skácení sloupu byl nalezen na troskách krásný zelený věnec od znamenité české

umělkyně s visitkou: „Plným jménem protestuje: Zdeňka Braunerová.“... (Pozn.: Protestovali i další umělci a spisovatelé.)

Z katalogu výstavy vypsala

Eva Kocmanová

Kniha Mariánský sloup

Kniha: Mariánský sloup – průvodce obnovou barokní památky. Autorka textů a fotografií: Mgr. Martina Řehořová, PhD. Vydalo nakl. Virgo Art s.r.o, Černošice v r. 2020.

Dr. Řehořová je sestra sochaře Petra Váni. Fota zahrnují asi dvanáct let vzniku sloupu. Knihu je možné objednat na stránkách nakladatelství Virgoart www.virgoart.cz, ale i jinde.

Webkamera

Na Grandhotelu Praha je umístěna pohyblivá webkamera směřující na Staroměstské náměstí. Je na ní vidět orloj a částečně i mariánský sloup. Obraz se dá přibližovat a natáčet. Kamera přenáší kromě obrazu i zvuk, takže dobře ozvučená událost na náměstí u mariánského sloupu je také slyšet. (red.)

<https://1url.cz/6z0eW>

Posvícenská mše svatá u mariánského sloupu

Každý rok si 7. listopadu připomínáme posvěcení Lhoteckého kostela při slavné mši svaté a dalším doprovodným programem. Letos to tak být nemohlo. Ale paradoxně jsme se mohli v neděli 8. listopadu zúčastnit mše svaté u obnoveného mariánského sloupu, který tak úzce souvisí s historií a interiérem našeho chrámu.

Byla jsem moc ráda, že jsem se po dlouhé době mohla mše svaté zúčastnit „živě“. Hlavou mi probíhaly myšlenky, jak do sebe vše zapadá. Na počátku bylo zničení sloupu, pak plán postavení dvanácti kostelů kolem Prahy jako hvězd kolem hlavy P. Marie, coby náprava zlého činu, a postavení našeho lhoteckého kostela. Znovupostavení sloupu po 102 letech, posvěcení kardinálem Dominikem Dukou a nakonec „první“ veřejná mše svatá se lhoteckým knězem – u sloupu 18. 10. 2020. A pak i první „posvícenská“ (koronavirová) mše svatá sloužená také lhoteckým farářem Jiřím Kordou právě u mariánského sloupu po 83 letech od posvěcení lhoteckého kostela kardinálem Karlem Kašparem.

U původního obrazu P. Marie Rynecké, jehož kopie je dnes umístěna uvnitř mariánského sloupu, se lidé modlili za záchranu Prahy před švédskými vojsky za třicetileté války a my jsme se při mši modlili za záchranu ná-

roda před pandemií koronaviru, za nemocné, umírající, za lékaře a zdravotníky, za všechny, kteří obětavě pracují proti nemoci a pomáhají, za oběti 30leté války i za oběti bitvy na Bílé Hoře, od které letos 8. listopadu uplynulo 400 let.

Opět prosíme Boha a P. Marii za záchranu našich životů. Takové jsou historické souvislosti, které do sebe „zapadají“. Toto vše mi proběhlo hlavou. Pociťovala jsem velkou vděčnost za to, že jsem mohla být na mši svaté, protože zažíváme zvláštní dobu a situace, kdy mše svaté „naživo“ jsou kvůli pandemii vzácné. Ale vždy můžeme prosit o boží posilu a přímluvy P. Marie a více si vážit mší svatých.

Eva Kocmanová

Foto autorka

a Člověk a víra / Betty Horníková

Videozáznamy promluv P. Jiřího Kordy ze mší od mariánského sloupu najdete na webu farnosti. Natáčela je Marie Toepferová.

P. Mgr. Petr Šleich 20 let knězem

Náš lhotecký pan kaplan oslaví 16. prosince 2020 20 let kněžství. Srdečně mu blahopřejeme a přetiskujeme část vánočního rozhovoru, který v r. 2014 poskytl Lidovým novinám.

Na stole v kanceláři kostela Panny Marie Královny míru v Praze na Lhotce přede mnou leží obrázek Panny Marie s Ježíškem, namalovaný na dřevě. Posouvám ho, aby mi nepřekážel. Farní vikář jej překvapivě vrací na původní místo. „Často se na něj dívám. Provází mne po celý rok, nejen o Vánocích. Neustále mi připomíná příchod Ježíše Krista jako učitele života. Z vyobrazení Ježíše jako miminka v náručí své mámy, která ho objímá, vyzařuje něha, pocit přátelství. Ještě se mi neokoukal,“ vysvětluje.

V Praze žil Petr Šleich léta pod jednou střechou s italskými mnichy, navštívil rozličná italská města a čerpal vědomosti o křesťanském umění, které je mu svým obsahem blízké. „Na kvalitní dílo za třicet čtyřicet tisíc jsem nikdy neměl peníze, musel jsem si vystačit s reprodukcemi a fotokopiemi. Po roce dvou mi vždy zevšedněly,“ usmívá se. Obrázek Panny Marie s Ježíškem si proto před lety namaloval sám. Ten, který leží přede mnou. „Provázel jsem po Praze jednoho kartuziána, malíře ikon, který byl na stáži v Rusku u jiného věhlasného malíře ikon. Právě se stěhoval ze švýcarského kláštera do kláštera v Portugalsku a na pár dní se tu zastavil. Asi za měsíc mi od něho přišla jedna z nejlepších dosud vydaných knih o technice

malby ikon od francouzského jezuity Egona Sendlera. Dlouho jsem ji studoval. Detaily na mém obraze sice nejsou dokonalé, ale barvy jsem namíchal kvalitně. Královská červená, která je i barvou krve a ohně, nebeská modř s oranžovou, které se objevují na obloze, když se tvoří červánky, ani po dvaceti letech nevybledly.“

Petr Šleich dvanáct roků sloužil v kostele Panny Marie Vítězné na Malé Straně. U Jezulátka prožil i mnoho štědrovečerních večeří. Rodiče za synem jezdili z Děčína, kde se narodil, a pomáhali karmelitánům s přípravou jídla. Maminka vařila a pekla pro komunitu bratří, tatínek občas strážil vchod do kostela před půlnoční mší. A protože Vánoce připomínají příchod Ježíše všem lidem, nejen křesťanům, od vrat kostela nemusel nikdo odejít. „Jsem hluboce přesvědčený, že je důležité, abychom přijali všechny lidi, zvláště o půlnoční mši. I ty, kteří by mohli její průběh třeba i trochu narušit nebo přijdou do kostela jen jednou za rok. Všichni jsou vítáni a měli by to pocítit,“ zdůrazňuje kněz. Ježíš může inspirovat i člověka, který nemá sílu v něj věřit.

Olga Myslivečková,

Foto Eva Beková

Celý rozhovor najdete na webu lidovky.cz viz <https://1url.cz/uz0ew>.

Byla zvědavá, co bude dál

Začátkem letošního roku jsme v kanceláři přijali telefonický hovor. Volal zcela zdcřený pán. Stěžoval si na babičku Alenku, která s rodinou ještě oslavila Vánoce, Silvestr a pochutnala si na novoročním obědě. Třetího ledna ráno nevstala z postele a příbuzným oznámila, že je unavená a chce v klidu odejít.

Přestala jíst, omezila příjem tekutin, a především odmítala vstát z lůžka. Děti ji okamžitě odvezly do nemocnice, kde proběhla všemožná vyšetření. Lékaři zjistili jediné, že s ohledem na věk je paní Alenka úplně v pořádku. Diagnóza stárí a s ním související únava a vyčerpání organismu. Opatrně jsme se ptali, kolik let babičce vlastně je? Dozvěděli jsme se, že v prosinci oslavila devadesáté šesté narozeniny a doposud prakticky nemarodila. Zdravíčko jí sloužilo, i hlavu má bystrou. A teď najednou!

Asi bych nespočetala, kolikrát jsem podobný příběh slyšela. Příbuzní by měli s vděčností přijmout dar života blízké osoby, která se bez větších zdravotních potíží dožila takto požehnaného věku. Místo toho se lidé často zlobí, stěžují si nebo bědují. Někdy mám pocit, že někteří z nás vlastně nepochybují o lidské nesmrtelnosti. Nicméně jsem si své myšlenky samozřejmě nechala pro sebe a zeptala se, co pro rodinu můžeme udělat? Požadavek byl jednoduchý, pomoc s hygienou na lůžku, podáním jídla a pití. Také společnost pro babičku

v době, kdy jsou ostatní členové rodiny ve škole nebo v práci.

Péči jsme zahájili a byla to jedna z nejkratších služeb v historii naší organizace. Paní Alenka byla neuvěřitelně milá. Sice ležela na posteli, ale ochotně spolupracovala. Jen jídlu a pití už moc nedala a opravdu hodně času prospala. Byla naprosto klidná a smířená. Prožila krásný, požehnaný život a jako věřící byla zvědavá, co bude dál. Nebála se. Těšila se. Její tělo bylo unavené a toužilo po odpočinku. Duše byla připravená na další cestu. Trápilo ji jenom to, že rodina

její rozhodnutí odejít nechtěla přijmout. Před očima se nám ztrácela, až zbýval úsměv a veliké oči. Při čtvrté návštěvě požádala pečovatku, aby před odchodem otevřela okno. Za chvíli prý přijde dcera, v místnosti se nedá dýchat, tak aby se vyvětralo. Pracovnice ji pečlivě přikryla a splnila její přání. Dcera s pečovatelkou se potkaly před domem a prohodily pár slov. A právě v těch pár minutách o samotě se duše paní Alenky vydala na další cestu.

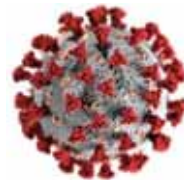
Přeji vám požehnanou dobu adventní, také krásné, a především klidné Vánoce.

Eva Černá

KALENDÁŘ – PROSINEC 2020

Kalendář nehledejte. Z důvodu pandemie nemoci covid-19 vláda České republiky často mění opatření proti šíření koronaviru, proto není možné plánovat farní akce dopředu. Aktuální programy a bohoslužby sledujte na webu a na nástěnkách.

PLÁNUJEME?

- 3. 1.–8. 1. – Tříkrálová sbírka;
- 17. 1. – mše sv. upravená pro děti;
- 20. 1. – ekumenická bohoslužba, ještě není známo kde;
- 23. 1. – dětský karneval – outdoorová varianta, tj. putování po trase se soutěžemi a úkoly, závěr v kostele;
- 23. 1. – farní ples v barvě žluté, zatím nerušíme, vyčkáváme.

Vánoce pro zemi

Ježíš je vysílán do světa neustále. Nehrajme si na schovávanou, jako bychom nebyli Božími vyslanci v tomto světě. V průběhu dne, který právě začíná, je Ježíš neustále vysílán ke všem lidem naší doby, v mém městě i na celém světě. Vlny jeho lásky se vydávají až na konec země a dospějí až na konec časů skrze bližní, kterým posloužím a které budu milovat a zachraňovat spolu s ním.

Buď požehnán nový den, který se stává Vánocemi pro zemi, protože ho ve mně přichází prožít Ježíš.

Madeleine Delbrelová: Člověk mezi vírou a ateismem,
Karmelitánské nakladatelství 2019.

Vydává: Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Královny míru.

Adresa: Ve Lhotce 330/36, 142 00 Praha 4 – Lhotka; **telefon:** 725 797 561.

E-mail: lhotecka.farnost@seznam.cz; jmkorda@seznam.cz.

Internet: <http://lhoteckafarnost.cz>. **Příspěvky do Věstníku** posílejte na adresu farnivestnik@gmail.com, nebo je můžete nechat v sakristii. Redakce si vyhrazuje právo texty krátit a jazykově upravovat.

Bankovní spojení pro finanční dary:

1. běžný provoz farnosti č. účtu 74 32 63 29 / 0800; Specifický symbol 500

2. rozšíření kostela a výstavba farního centra č. účtu 53 23 72 03 39 / 0800; Specifický symbol 100 – při platbě ze zahraničí kód IBAN: CZ08 0800 0000 0053 2372 0339 a kód BIC: GIBACZPX

Redakce Věstníku: P. Jiří Korda, sr. Bernarda Lacinová, Jana Šilhavá.

Sazba: Jan Šilhavý. **Tisk:** Jan Macek, Jablonec n. Nisou, www.tiskem.cz.

Určeno pro vnitřní potřebu farnosti. Číslo vychází 27. 11. 2020.

Uzávěrka příštího čísla je **5. prosince 2020**. Náklady na jeden výtisk cca 10 Kč.